

РЕШЕНИЕ

№ 3545

гр. София, 01.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 02.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **9462** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във вр. с чл. 145 -178 от Административно- процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Е. Б. Б. – Л., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу решение № 72153921-41 от 24.08.2020 г. издадено от директора на ТП-НОИ - С.-град, с което е отхвърлена жалбата му с вх. № Ц 1012-21-764 от 30.07.2020г. срещу разпореждане № [ЕГН]/1 от 27.05.2020г. на ръководител „ПО“.

Жалбоподателят излага доводи за неправилност и незаконосъобразност на оспорваното решение, като постановено в нарушение на процесуалните правила и материалния закон. Твърди, че осигурителният стаж за времето от 01.01.2018 г. до 21.08.2019 г. през което получавала лична пенсия поради общо заболяване, не ѝ бил признат за отложено пенсиониране. Счита, че органът неправилно е тълкувал нормата на чл. 70, ал. 2 от КСО, в редакцията ѝ след 01.01.2018 г. Смята се, че възприемането на това тълкуване ще обуслови обратния ефект на този, целен от законодателя, а именно лицата да се мотивират да продължат да работят след придобиване на правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Предвид изложеното моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното от него решение на директора на ТП на НОИ С. – град и потвърденото с него разпореждане на ръководителя „Пенсионно осигуряване“, като незаконосъобразно и преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне.

В съдебно заседание оспорващата, редовна призована, чрез процесуалния си

представител адв. П., поддържа изложените в жалбата си доводи. Претендира разноски по делото, за които представя списък.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С. - град, чрез процесуалния си представител юрк. М., оспорва жалбата, като неоснователна. Моли да бъде оставено в сила обжалваното решение, по съображения изложени в мотивите на обжалвания акт. Претендира разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Административен съд София град, III отделение, 70 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало въз основа на подадено заявление по образец от оспорващата вх. № 13001340 от 24.07.2007 г. до директора на ТП на НОИ, С. - град, с което е отправено искане за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. На базата на цитираното заявление и приложените към него документи в т.ч. ЕР на ТЕЛК № 0481 от 28.02.2007 г., както и справка - опис на стажа на заявителя с Разпореждане № [ЕГН]/1 от 15.08.2007 г. на ръководител „ПО“ при ТП на НОИ на Е. Б. Б.-Л. е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на основание чл. 74, ал. 1 от КСО, считано от 28.02.2007 г. със срок на инвалидност 01.02.2010 г. и същата е определена в минимален размер. Посочено е още в мотивите на последното, че до навършване на възрастта по чл. 68, ал. 1 от КСО пенсията се счита за отпусната пожизнено. С нарочни разпореждания личната пенсия за инвалидност на жалбоподателката поради общо заболяване е осъвременявана съобразно приетите законодателни изменения и преизчислявана въз основа на представен осигурителен стаж придобит след датата на отпускането, определена за срок пожизнен.

На 21.11.2019 г. със заявление вх. № 2113-21-10066 Е. Л. е направила искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68а от КСО. На страница 2 и 3 от заявлението изрично при полагане на подписа си, жалбоподателката е посочила дата 21.11.2019 г.

Към датата на подаденото заявление жалбоподателката е на възраст 64 години, 2 месеца и 6 дни. Въз основа на представените документи на НОИ, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж до 21.11.2019 г.- датата на депозираното заявление, в размер на 43 години, 10 месеца и 23 дни от трета категория труд, в това число 1 година и 5 месеца на отложено пенсиониране. След направена преценка на правото на пенсия, с разпореждане № [ЕГН]/8 от 28.01.2020 г. на Ръководител ПО на Е. Б. Б. – Л., била отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал.1, 2 от КСО пенсия в размер на 1007,79 лева, считано от 21.11.2019 г.- датата на подаденото заявление, както и добавка съгласно чл. 69в, ал. 3 от КСО в размер на 242,78 лв. На основание чл. 95, ал. 1, т. 4 от КСО на жалбоподателката е спряна личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване, считано от 21.11.2019 г. Пенсията е определена по реда на чл. 70 от КСО.

С разпореждане № [ЕГН]/4 от 13.04.2020 г. на Ръководителя на „ПО“ във връзка с подадена молба вх. № 1023-21-733 от 24.03.2020 г. за преразглеждане на личната пенсия за ОСВ, пенсията на жалбоподателката е изменена на основание чл. 99, ал. 1, т. 1, б ”д” от КСО от датата на отпускането й 21.11.2019 г. С него е зачетен осигурителен стаж в размер на 43 години, 00 месеца и 23 дни от трета категория труд, 10 месеца от втора категория труд, като на основание чл.104 от КСО е зачетен общ

осигурителен стаж превърнат към трета категория труд в размер на 44 години, 01 месеца и 08 дни в това число 1 година и 5 месеца на отложено пенсиониране.

От 01.04.2020 г., с разпореждане № [ЕГН]/1 от 27.05.2020 г. на Ръководител „ПО“ и на основание параграф 7 от ПЗР от ЗМДВИП, пенсията на жалбоподателката е преизчислена и е определена в размер на 1020,27 лв. Пенсията е изчислен от следните данни: 43 години $\times 1,2 = 51,60 + 1$ година и 5 месеца $\times 4\%$ се следват $1 \times 4 = 4 + 5$ месеца – 1, 67 /чл.20, ал.5 НПОС / - 5, 67 или общо 57, 27 % (51, 60+ 5, 67). В разпореждането е изложено, че осигурителен стаж за времето от 01.01.2018г.-20.11.2019 г., през което жалбоподателката е получавала лична пенсия за ИОЗ не се зачита за осигурителен стаж за отложено пенсиониране.

Недоволна от разпореждането Е. Б. Б. – Л., го обжалвала по административен ред с жалба вх.№ Ц 1012-21-764 от 30.07.2020 г., пред Директора на ТП на НОИ – С.-град, който с оспореното по делото Решение № 72153921-41 от 24.08.2020г. отхвърлил жалбата на Е. Б. Б. – Л..

В мотивите на акта си, административният орган отбелязал, че съгласно чл.70, ал.1 от КСО /в ред. ДВ, бр.99/2017 г., в сила от 01.01.2018г./ размерът на пенсията за осигурителен стаж и възраст се определя, като доходът, от който се изчислява пенсията, се умножи с процент за всяка година осигурителен стаж и съответната пропорционална част от този процент за месеците осигурителен стаж. До 31.12.2016 г. процентът е със стойност 1,1. и след тази дата той нараства от първо число на всяка следваща календарна година с процент, равен или по-голям от процента, определен по правилото на чл. 100, ал. 1, до достигане на стойност 1,5. Процентът по изречение първо се определя ежегодно със закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за съответната година на базата на използваните при съставянето на бюджета прогнозни стойности за нарастването на осигурителния доход и за индекса на потребителските цени.

В чл. 11 от Закона за бюджета на Държавното обществено осигуряване за 2018 година /обн. ДВ, бр.99/2017г., в сила от 01.01.2018г./ е определена стойност на процента по чл. 70, ал. 1, изречение първо от КСО - 1,169 на сто.

Изложил е, че съгласно чл. 70, ал. 2 от КСО /в ред. от 01.01.2018г./ за лицата, които са придобили право на пенсия по чл.68, ал.1 и 2 и продължават да работят след датата на придобиване на правото, без да им е отпусната лична пенсия, стойността на процента за всяка година осигурителен стаж след тази дата е 3, а от 1 януари 2012 г. - 4, и съответната пропорционална част от тези проценти за месеците осигурителен стаж. Процентът за всяка година осигурителен стаж след датата на придобиване на правото по чл. 68, ал.1 и 2 се определя за действителен календарен осигурителен стаж, без превръщане, придобит след 31 декември 2006г.

Съгласно цитираната разпоредба, в сила от 01.01.2018 г., ако след придобиване право на пенсия по чл. 68, ал.1 и 2 от КСО, лицата са продължили да работят и през същото време са получавали лична пенсия, не им се следват проценти за отложено пенсиониране по чл.70, ал.2.

Изложил е също, че при направената проверка било установено, че длъжностното лице по пенсионно осигуряване е направило правилна преценка, че жалбоподателката е придобила право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.1, 2 от КСО към 15.07.2016 г. и е продължила да работи до датата на отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст 21.11.2019 г., като през същото време е получавала лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. При спазване на

чл.70, ал.2 от КСО / в ред. от 01.01.2018г./ осигурителният стаж за периода 01.01.2018г. – 21.11.2019г. не е зачетен за осигурителен стаж за отложено пенсиониране, тъй като жалбоподателката е получавала лична пенсия.

В хода на съдебното производство от ответника са представени допълнително доказателства за компетентност на органа издал оспорваните актове/ л.86-89 от делото/.

Други доказателства не са ангажирани от страните в хода на съдебното производство. Решението е връчено на жалбоподателката на 04.09.2020г., видно от копие от известие за доставяне. Жалбата срещу него е подадена на 16.09.2020г. и е постъпила на 25.09.2020г. в АССГ.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Жалбата срещу оспореното решение № 2153-21-276 от 05.10.2018 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства, да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспореният административен акт е издаден от административен орган с териториална и материална компетентност, съгласно чл.117, ал.3 КСО. Спазена е предвидената от закона писмена форма и в него се съдържат изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК. Не се наблюдават пороци във формата или реда за издаване на оспореното решение. В съответствие с разпоредбата на чл. 61, ал. 1 от АПК, акта е съобщен на жалбоподателя, което е удостоверено по надлежен ред.

Не се установява в хода на административното производство да са били допуснати нарушения на производствените правила.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорените административни актове обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени в мотивната част на актовете) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за издаването им норма и респективно дали се следват разпоредените правни последици. Съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, в тежест на административния орган е да установи наличието на посочените фактически основания и изпълнението на законовите изисквания при издаването на оспорения акт.

Няма спор, че към датата на подаването на заявлението за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст с вх.№ 2113-21-10066/21.11.2019 г., жалбоподателката е получавала пенсия за инвалидност, поради общо заболяване. Няма спор, че в период от 01.01.2018 г. до 21.11.2019 г. жалбоподателката е била осигурявана, както и че през този период е получавала лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

Спорът между страните е правен и е свързан със спорния по делото въпрос, а именно, следва ли времето, през което Е. Б. Б. – Л. е получавала лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, конкретно за периода 01.01.2018 г. до 21.11.2019 г., да се зачита за осигурителен стаж за отложено пенсиониране, съответно следва ли това

време да се вземе предвид при формирането на размера на пенсията за осигурителен стаж и възраст. Съгласно приетото от административния орган в оспореното решение, отговорът на този въпрос е отрицателен.

Според разпоредбата на чл. 70, ал. 2 от КСО в редакцията в сила от 01.01.2018 г., „за лицата, които са придобили право на пенсия по чл. 68, ал. 1 и 2 и продължават да работят след датата на придобиване на правото, без да им е отпусната лична пенсия, стойността на процента за всяка година осигурителен стаж след тази дата е 3, а от 1 януари 2012 г. - 4, и съответната пропорционална част от тези проценти за месеците осигурителен стаж. Процентът за всяка година осигурителен стаж след датата на придобиване на правото по чл. 68, ал. 1 и 2 се определя за действителен календарен осигурителен стаж, без превръщане, придобит след 31 декември 2006 г.

Административния орган е изложил мотиви, че съгласно цитираната разпоредба, в сила от 01.01.2018 г., ако след придобиване право на пенсия по чл. 68, ал. 1 и 2 от КСО, лицата са продължили да работят и през същото време са получавали лична пенсия - пенсия за инвалидност поради общо заболяване, не им се следват проценти за отложено пенсиониране по чл. 70, ал. 2.

Правилно е тълкуването на административния орган по отношение на действието на нормата на чл. 70, ал. 2 от КСО в редакцията ѝ след 01.01.2018 г. и по-конкретно, че отпусната пенсия за инвалидност поради общо заболяване е „лична“ пенсия и е пречка за приложението на чл. 70, ал. 2 КСО.

Разпоредбите на чл. 2 и 3 КСО посочват видовете пенсии за осигурителен стаж и възраст и пенсиите за инвалидност като лични пенсии и това е характеристика, свързана с личното качество на заявителя, придобил правото на такава пенсия. Понятието лична пенсия следва да се тълкува във връзка с другите нормативни актове: Наредба за пенсиите и осигурителния стаж (Загл. изм. -ДВ, бр. 19 от 2003 г.) Приложение № 1 към член единствен, т. 1 на ПМС № 30 от 10.03.2003 г., където в чл. 2 изрично е посочена лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, а в чл. 2 лична пенсия за инвалидност. Следващите текстове посочват понятието наследствена пенсия: чл. 4. Към заявлението за отпускане на наследствена пенсия или добавка по чл. 84 КСО от наследодател, чл. 5. Член 6 съответно социална пенсия за старост от лица, навършили 70-годишна възраст. Или следва да се обобщи осигуряването за пенсия е задължително за абсолютно всички категории осигурени лица. Лична пенсията за старост се отпуска при навършване на определена възраст и достигането на определен брой точки, формиран от възрастта и продължителността на осигурителния стаж, лична пенсия за инвалидност - тези пенсии се отпускат при трудова злополука и професионална болест. При инвалидността загубата на работоспособност има внезапен и случаен характер. Поради това условията и процедурата за отпускането на тези пенсии имат по-особен характер. Пенсии, свързани с нетрудова дейност - това са пенсиите за военна инвалидност, за гражданска инвалидност, социална пенсия за старост, социална пенсия за инвалидност, пенсия за особени заслуги и персонални пенсии. Наследствена пенсия -тази пенсия се отпуска на децата, родителите или съпруга(та) на починалото лице.

В случая с оглед на анализа на цитираните правни норми следва изводът, че отпусната пенсия за инвалидност поради общо заболяване е „лична“ и като такава е пречка за зачитането на времето на получаването на тази пенсия като стаж при отложено пенсиониране по чл. 70, ал. 2 КСО.

С оглед на изложеното съдът намира, че правилно и законосъобразно пенсионният

орган, съобразно редакцията на нормата на чл. 70, ал. 2 от КСО действаща тогава – в сила от 01.01.2017 г. е зачел право на отложено пенсиониране само за времето от 15.07.2016 г. до 31.12.2017 г. за 1 година и 5 месеца от стажа, от датата на придобиване на правото за лична пенсия за осигурителен стаж и възраст до датата на законодателната промяна 01.01.2018 г. За спорния по делото период от 01.01.2018 г. до 21.11.2019 г., съдът намира, че изводът на пенсионният орган, че Жалбоподателката не попада в обхвата на приложение на чл. 70, ал. 2 от КСО в редакцията от 2018 г. и осигурителният ѝ стаж за посочения период не е умножен със съответния процент – 4 %.

В изложения по-горе смисъл е и актуалната към настоящия момент съдебна практика на ВАС, така решение № 4971 от 19.04.2021 г. по адм. дело. № 266/2021 г., VI отд. на ВАС; решение по адм. дело № 14285 от 18.11.2020 г. по адм. дело № 6253/2020 г. по описа на ВАС, VI отд. и др.

В обобщение съдът намира, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия, в предвидената от закона форма и при спазване на материалноправните разпоредби и в съответствие с целта на закона. При постановяването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и същото е съобразено с целта на закона. Следователно административният акт е законосъобразен и подадената срещу него жалба следва да се отхвърли, като неоснователна.

По разноските по производството:

При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. с чл.8, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, оспорваният следва да бъде осъден да заплати в полза на ТП на НОИ С. - град сума в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 70 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Б. Б. – Л., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу решение № 72153921-41 от 24.08.2020г. издадено от директора на ТП-НОИ - С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/1 от 27.05.2020г. на Ръководителя на „ПО“, като неоснователна.

ОСЪЖДА Е. Б. Б. – Л., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение - разноски в производството.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

СЪДИЯ: